

gaaet bort fra den Henſigt at lade en ſaa ſtor Del af Mandſkabet gaa med; jeg indrømmer, ſom ſagt, at denne Formodning mulig er rigtig, men jeg ſkal ikke nærmere omtale dette. Naar den ærede Miniſter ſiger, at der ikke var taget nogen Beſtemmelse om den iſlandſke Reife, ſjøndt Rigsdagen ſtiltes ad ſaa foreligger dermed jo ingenlunde nogen Reſtærbidiggjørelſe for ſelve Forholdet; thi man kan jo undlade at tage en Beſtemmelse af Henſyn til, at det er henſigtsmæssigere for Bevillingens Skyld at tage den ſenere; men jeg lader mig ikke aſtvifte, at man burde have taget en foreløbig Beſtemmelse i denne Sag. Man maatte have klaret ſig, hvad der vilde ſke i Marts Løb, naar dette Spørgſmaal forud var bragt paa Bane, og man maatte have klaret ſig, hvilke Forbringer der maatte ſtilles paa Finantsloven, ſaaledes at dette Spørgſmaals Behandling maatte komme frem under Forhandlingen af Finantsloven, det kan den ærede Miniſter ikke komme fra. Den Mulighed, at denne Reife ſkulde foretages, var ikke ſaa fremmed for Regjeringen, at Miniſteren jo maatte have taget en ſaadan Beſtemmelse, at han for det mulige Tilfælde, at Reifen ſkulde blive til Virkelighed, kunde have den fornødne Bevilling dertil paa Finantsloven. — Den meget ærede forhenværende Miniſter for Kirke- og Underviſningsveſenet forhandlede Theatrets Forhold fra mange Sider, ſaaſom Theatrets Formaal, Bygningskommiſſionen, Henviſning til andre Landes Theaterveſen oſv. Paa mig gjorde dette det Indtryk, at det var en fuldtændig Omgaaen af ſelve Kjærneſpørgſmaalet. Det kunde være intereſſant at høre, men det var en Omgaaen. Naar den ærede forhenværende Miniſter begyndte med at forſikre os, at han handlede efter beſte Skjøn, kan det jo være, at der ikke er et eneſte Medlem her i Salen, ſom ikke vil give ham det Skudsmaal — jeg veed det ikke, jeg har intet dermed at gjøre, men det er intet Beviſ i det foreliggende Tilfælde. Det ærede Medlems Skjøn kan være det beſte af Verden, men dette giver ham ikke Ret til at gaa uden for de grundlovmæssige Former. Det kan i mange Tilfælde være langt rigtigere i og for ſig at gjøre det, ſom er ſtridende imod viſſe Former, og dog maa man finde ſig i at erkende, at grundlovmæssige Formers Overholdſe maa gaa forud. Naar han derfor henviſer til, at han har ment de Beſte, ſaa batter det lidet over for Spørgſmaalet om, hvorvidt Grundlovens Beſtemmelſer ere hævede eller ei. Den ærede forhenværende Miniſter gav os en Henviſning til en Lov om Limfjordsbroen. Dette Exempel halter mere end Exempler i Almindelighed; thi jeg kan ikke opbade noget eneſte Sammenligningspunkt mellem de to Tilfælde: Limfjordsbroen og det nærværende. Loven om Limfjordsbroen blev til under den Følelſe fra alle dem, der nærmest havde dermed at gjøre og kjendte Bilagene, at den paagjældende Udgiſt ikke vilde kunne holdes, ſaa meget mere ſom Bi-

lagene indeholdt en beſtemt Antydning af, at man i Beregningen af Summen var gaaet ud fra de daværende Priſer, der vare i Stigning. Derefter kommer Udførelſen af Loven, ſom var taget paa Miniſterens Konto, men taget efter diſſe Forudſætninger, og endelig var der Willigheſe af Rigsdagen. Loven om Theatret blev til under en Forudſætning, der gik ud paa, at det var Maximum, ſom i intet Tilfælde burde overſkrides, og inden Bevillingen blev givet, forelaa der en Kontrakt, holdt ikke lidet under den Sum, ſom var bindende. Dette Forhold er et ganſt andet. Derſom der havde foreligget en Kontrakt om Limfjordsbroen, affattet af Indenrigsminiſteren, inden en eneſte Skilling efter Loven blev bevilget, men Miniſteren uden nogen Bevilling, medens Rigsdagen var ſamlet, var gaaet hen og havde forandret denne Kontrakt paa mange Punkter, ſaaledes at Overſkridelſen var bleven 300,000 Rd. — det ſtaaer i Forhold til dette her —, og ſaa bagefter var kommen og havde forlangt denne Bevilling, medens han, da Rigsdagen var ſamlet, kunde have ſøgt Samſtemning til Kontraktens Forandring, ſaa vare Forholdene noget lignende, men ſom ſagt, da Forudſætningerne vare meget forſkjellege for ſagte Love, bliver der endda Forſjel. Nu vil den ærede forhenværende Miniſter rigtignok ſøge ligefom at ſvække den Paastand, at Forudſætningerne for Loven fra alle Sider gik i den Retning, at Theatret maatte ubetinget holdes indenfor den givne Sum, idet han anførte, hvad det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds (Hjgsbro) ved Forhandlingen om denne Sag nævnte her i Salen. Det er nu overordentlig intereſſant, men ikke Andet, end hvad man kunde vente af det ærede forhenværende Miniſter, at han tog ſit Forſvar fra det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds. Dette ærede Medlem vilde ikke have denne Lov. Han levede Oppositionen mod den og maatte derfor kjøre op med alle de Grunde, ſom han havde til ſin Raadighed, og det var da naturligt, at han tog et Vaaben, der laa ſaa nær og var ſaa brugeligt ſom dette. Men hvorledes mødtes han ikke med Henſyn til diſſe Udtalelſer om Overſkridelſe af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille), af Miniſteren (Hall) ſelv og det daværende Medlem C. B. Rimeſtab. Han mødtes med de beſtemteſte Indvendinger derimod, og den Sidtævante ſøgte at gjøre hans hele Foredrag latterligt og udtalte, at, naar Miniſteren ikke kan ſtaffe et Theater for 470,000 Rd., ſaa maa man lade være at ſtaffe Noget; han maa holde ſig til denne Sum. Summen maa ikke overſtige 470,000 Rd. Miniſteren er gaaet ind derpaa, han er bunden derved. Og dette udtalte han under almindelig Tilſlutning, naturligviſ ſia den anden Side, for at afkræfte Bemærkningen af det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds, hvilken ogſaa afkræftedes ved Lovens Vedtagelſe. Og deſuagtet tager man dette Vaaben frem af Ruſtkammeret her.